

KRISTIN HANNAH

#1 *New York Times* Çoksatın Yazarı

—
Roman
—

Kış Bahçesi

HAYAT VE AŞK HER AN KAYBEDİLEBİLİR

Kristin Hannah, birçok ödöl kazanmış yirmiden fazla romanın yazarıdır. Kitaplarından *Bülbül*, 2015 Goodreads Yılın Tarihi Romanı Ödülü'nü ve People's Choice Ödülü'nü kazanmıştır. Aynı zamanda Amazon, iTunes, Buzzfeed, the *Wall Street Journal*, *Paste* ve *The Week* tarafından yılın kitabı seçilmiştir. 2018 yılında *Büyük Yalnızlık* ilk günden *New York Times* #1 çoksatanlar listesine girmiştir ve Goodreads tarafından Yılın Tarihi Romanı seçilmiştir.

Şubat 2021'de *Dört Rüzgâr* da yayımlandığı anda *New York Times*, *Wall Street Journal*, *USA Today* ve bağımsız kitapçıların en çok satanlar listesine girmiştir. Ayrıca Today Show ve the Book Of the Month club, tarafından 2021'in en iyi kitabı seçilmiştir.

Ateşböceği Yolu adlı romanı Netflix tarafından diziye uyarlanmış ve yayımlandığı haftada en çok izlenen Netflix dizisi olmuştur.

Eski bir avukat olan Kristin Hannah Washington eyaletinde yaşamaktadır.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Unutulmuş Kadınlar
Evden Çok Uzakta
Gümüş Gözyaşları
Mucizeler Yağarken

KIŞ BAHÇESİ

Orijinal adı: Winter Garden

© 2010 by Kristin Hannah

Yazan: Kristin Hannah

İngilizce aslından çeviren: Gizem Balcılar

Yayına hazırlayan: Kemal Tokgöz

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın yayın hakları Nurchihan Kesim Ajans aracılığıyla Jane Rotrosen Agency'den alınmıştır.

1. Baskı / Pegasus Yayınları, 2010

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Nisan 2025 / ISBN 978-625-5941-56-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

KıŖ Bahçesi

Kristin Hannah

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Gizem Balcılar

*Her zaman olduğu gibi eřim Benjamin'e;
anneme, keşke fırsatım varken hayat
hikâyelerini daha çok dinleseydim;
babama ve Debbie'ye, hayatımın en muhteşem
yolculuđu ve sonsuza dek
yařayacak anılar için teřekkür ederim
ve çok sevgili Tucker'uma, seninle
gurur duyuyorum.
Maceran daha yeni başlıyor.*

*Hayır, benim değil, başkasının yarası bu.
Dayanamazdım ben olsam. Alın götürün
gerçekleştiği yere; saklayın, toprağa gömün.*

Söndürün ışıkları...

Gece.

-Anna Ahmatova

Giriş

*

1972

O muazzam Columbia Nehri'nin kıyılarında, her nefesin görünür hale geldiği dondurucu mevsimde, Belye Nochi adlı meyve bahçesi sessizdi. Kış uykusundaki elma ağaçları göz alabildiğine uzanıyordu ve sağlam kökleri buz gibi, verimli toprağın en derinlerine gömülmüştü. Sıcaklık düştükçe ve tüm renkler topraktan gökyüzünden çekildikçe beyazlaşan manzara bir nevi kış körlüğü yaratmış, günler birbirinden ayırt edilemez hale gelmişti. Her şey donmuştu, çatırdayıp kırılacak gibiydi.

Soğuk ve sessizlik en çok Meredith Whitson'ın evinde belirgindi. Henüz on iki yaşında olsa da Meredith şimdiden insanların arasında toplanan o boşlukları keşfetmişti. En çok istediği şey, kendi ailesinin de televizyonda izlediği ve her şeyin mükemmel görüldüğü, herkesin iyi geçindiği aileler gibi olmasıydı. Hiç kimse, çok sevdiği babası bile, onun bu dört duvar arasında ne kadar yalnız, ne kadar görünmez hissettiğini anlamıyordu.

Ama yarın gece bunların hepsi değişecekti.

Harika bir plan yapmış, annesinin peri masallarından esinlendiği bir piyes yazmıştı ve her yıl bir arada oldukları Noel kutlamasında bu piyesi sahneleyecekti. Tam da *The Partridge Family* dizisinin bir bölümünde görülebilecek bir şeydi bu.

Nina "Ben neden başrol olamıyorum?" diye sızlandı. Meredith senaryoyu tamamladığından beri bu soruyu en az onuncu kez soruyordu.

Meredith oturduğu sandalyede döndü ve yatak odalarının ahşap zemininde yere çömelmiş, eski bir çarşafın üzerine nane yeşili bir şato resmeden dokuz yaşındaki kız kardeşine baktı.

Altdudağını ısırды ve kaşlarını çatmadan bakmaya çalıştı. Şato karmakarışık olmuştu ve hiç de iyi görünmüyordu. “Yine bunu mu konuşacağız, Nina?”

“Ama *neden* prensle evlenen köylü kız olamıyorum?”

“Nedenini biliyorsun. Prensi Jeff oynuyor ve o on üç yaşında. Yanında komik görünürsün.”

Nina boya fırçasını boş çorba konservesinin içine koydu ve topuklarının üzerine oturdu. Kısa siyah saçı, parlayan yeşil gözleri ve beyaz teniyle kusursuz, küçük bir peri kızı gibi görünüyordu. “Peki önümüzdeki yıl köylü kız olabilir miyim?”

“Kesinlikle” dedi Meredith sırtarak. Bir aile geleneği başlatıyor olabileceğini düşünmek çok hoşuna gitmişti. Bütün arkadaşlarının ailesinde böyle gelenekler vardı ama Whitsonlarda yoktu; onlar daima farklı olmuşlardı. Tatillerde ve bayramlarda akrabaları evlerine doluşmaz, Şükran Günü’nde hindi ya da Paskalya’da jambon yemez, dua etmezlerdi. Dahası, annelerinin kaç yaşında olduğundan bile emin değillerdi.

Bunun nedeni, annelerinin Rus olmasıydı ve bu ülkede sadece o vardı. En azından babaları böyle söylüyordu. Annelerinin de kendisiyle ilgili pek bir şey anlattığı yoktu.

Biri kapıya vurunca Meredith şaşırды. Başını kaldırıp baktığında Jeff Cooper ile kendi babasının odaya girdiğini gördü.

Meredith şu anda kendini, ağır ağır havayla doldurulan ve her nefesle şekil alan o uzun, gevşek balonlar gibi hissediyordu ve bu durumda nefes de Jeffrey Cooper’dı. Dördüncü sınıftan beri onunla en iyi arkadaşlardı ama son zamanlarda onun yanındayken kendini farklı hissetmeye başlamıştı. Heyecanlanıyor ve bazen ona baktığında nefesi daralıyordu. “Prova için tam zamanında geldin.”

Jeff ona insanın kalbini tekleten gülümsemesiyle baktı. “Ama Joey ve diğerlerine söyleme. Duyarlarsa bir sürü laf ederler.”

O sırada babası bir adım öne çıkıp “Şu prova...” dedi. Üzerinde hâlâ iş kıyafeti olarak giydiği turuncu dikişli, kahverengi tulum

vardı. Alışılmadık şekilde, gür siyah bıyığının altında kalan dudaklarında ya da gözlerinde kol gezen gülümsemeden eser yoktu. Elindeki senaryoyu uzattı. “Hazırladığınız piyes bu mu?”

Meredith sandalyeden kalktı. “Sence annem beğenecek mi?”

Nina da ayağa kalktı. Kalp şeklindeki yüzünde pek görülmeyen ciddi bir ifade vardı. “Evet, beğenecek mi?”

Üçü de yere serilmiş Picasso tarzındaki yeşil şato dekorunun ve yatağın üzerindeki kostümlerin başında durmuş birbirlerine bakıyorlardı. Dile getirilmese de aralarında gezinen gerçek, Anya Whitson’ın soğuk bir kadın olduğu ve yalnızca kocasına sıcak davrandığıydı. Kızlarına çok az yakınlık gösteriyordu. Onlar biraz daha küçükken babaları sanki durum böyle değilmiş gibi davranmaya, bir sihirbaz gibi kızlarının dikkatini başka yöne çekmeye ve kendi güçlü sevgisiyle onları sihrinin etkisi altına almaya çalışmıştı ama tüm illüzyonlarda olduğu gibi gerçek eninde sonunda ortaya çıkmıştı.

Yani hepsi Meredith’in sorusunun ne anlama geldiğini biliyordu.

“Bilmiyorum, Meredith” dedi babaları ve sigarasını almak için cebine uzandı. “Annenin masalları...”

Meredith “Bize o masalları anlatmasına bayılıyorum” dedi.

“Bizimle gerçekten konuştuğu tek zaman bu” diye ekledi Nina da.

Babaları bir sigara yaktı ve havada döne döne yükselen gri dumanın ardından kahverengi gözlerini kısarak onlara baktı. “Evet” dedi dumanı üflerken. “Sadece...”

Meredith dekorun üzerine basmamaya dikkat ederek ona doğru ilerledi. Babasının tereddüt etmesini anlıyordu; hiçbir annesinin neye nasıl tepki vereceğini gerçekten bilmiyordu ama bu kez Meredith doğru cevabı bulduğundan emindi. Annesinin sevdiği bir şey varsa, o da bir prense âşık olma cesaretini göstermiş o pervasız köylü kızı anlatan masaldı.

“Sadece on dakika sürüyor baba. Zaman tuttum. Herkes bayılacak.”

Babası sonunda “Peki o halde” dedi.

Meredith’in içi gurur ve umutla doldu. Bir kez olsun Noel’i oturma odasının loş bir köşesinde kitap okuyarak ya da mutfakta

bulaşık yıkayarak geçirmeyecekti. Bunun yerine, annesinin dikkatinin odağında olacaktı. Hazırladığı piyes, annesinin söylediği her sözcüğü, hatta masal zamanı karanlıkta, alçak sesle söylediklerini bile dikkatle dinlediğini ortaya koyuyordu.

Sonraki bir saat boyunca Meredith piyesin oyuncularına yönetmenlik yaptı; gerçi Jeff dışında kimsenin pek bir yönlendirmeye ihtiyacı yoktu. Meredith ve Nina bu masalı yıllardır dinliyordu.

Prova bittikten ve herkes dağıldıktan sonra Meredith çalışmaya devam etti. YALNIZCA BU GECE İÇİN: BÜYÜK NOEL PİYESİ yazan bir pankart hazırladı ve üç oyuncunun isimlerini sıraladı. Boyanmış arka fonu düzeltilti (ama tamamen düzeltmesi mümkün değildi çünkü Nina çizgilerin dışına taşırılmıştı) ve sonra bunu oturma odasına yerleştirdi. Sahne hazır olduğunda bale tütüsüne pullar ekleyip bunu piyesin sonunda giyeceği prenses elbisesine dönüştürdü. Yatağa girdiğinde saat neredeyse sabaha karşı ikiydi ve o saatte bile öylesine heyecanlıydı ki uykuya dalması uzun zaman aldı.

Ertesi gün geçmek bilmiyor gibiydi ama nihayet saat altıda konuklar gelmeye başlamıştı. Büyük bir kalabalık yoktu, her zamanki insanlar gelmişti: meyve bahçesindeki erkek ve kadın çalışanlar ile aileleri, birkaç komşu ve babalarının hayattaki tek akrabası olan kız kardeşi Dora.

Meredith merdivenlerin başında oturmuş, aşağıdaki hole bakıyordu. Ayağını basamağın üzerine sabırsızca vurup durmaktan kendini alamıyor, ne zaman harekete geçeceğini düşünüyordu.

Tam ayağa kalkmak üzereyken metalik bir ses, bir şangırtı duydu.

Hayır, olamaz. Hemen ayağa fırladı ve merdivenlerden aşağı koştu ama çok geç kalmıştı.

Nina mutfaktaydı, metal bir kaşıkla tencereye vuruyor “Gösteri başlıyor!” diye bağırıyordu. Gerçekten de hiç kimse dikkati üzerine çekmeyi, ilgiyi başkasından çalmayı Nina’dan iyi bilemezdi.

Konuklar mutfaktan oturma odasına doğru ilerlerlerken kahkahalar yükseldi; devasa şöminenin yanına yerleştirilmiş alüminyumdan sinema perdesine, yaptıkları şato resmi asılıydı. Sağ tarafta led ışıklar ve Nina ile Meredith’in yıllar boyunca yaptıkları tüm

süslerle kaplı, büyük bir Noel ağacı vardı. Şato resminin önünde “sahne” yer alıyordu: parke zemine yerleştirilmiş küçük, ahşap köprü ve üzerine bantlanmış pilli bir fenerin olduğu, kartondan yapılmış sokak lambası.

Meredith odadaki ışıkları söndürdü, el fenerini yaktı ve boyanmış fonun ardına geçip saklandı. Nina ve Jeff kostümlerini giymiş, orada hazır bekliyorlardı.

Aslında burada gözden uzak durabilecekleri pek bir yer yoktu. Yana eğildiğinde konuklardan birkaçını görebiliyordu, tabii konuklar da onu. Ama yine de burası ayrı bir yer gibiydi. Oda sessizleştiğinde Meredith derin bir nefes aldı ve büyük bir titizlikle hazırladığı anlatıya başladı: “Vera fakir bir köylü kızıydı, bir hiçti. Kar Krallığı adı verilen büyümlü bir diyarda yaşıyordu ama çok sevdiği dünyası ölmeye yüz tutmuştu. Bu topraklara bir kötülük gelmişti; her şeyi yok etmek isteyen karanlık, şeytani bir şövalyenin gönderdiği siyah arabalarla arnavutkaldırım sokaklarda geziniyordu bu kötülük.”

Meredith sahneye çıktı ve uzun, kat kat eteklerine takılmamaya dikkat etti. Konuklara baktı ve annesinin salonun arka tarafında olduğunu gördü; bu kalabalığın içinde bile her nasılsa yalnızdı ve sigara dumanının ardında kalan güzel yüzü bulanık görünüyordu. İlk kez doğruca Meredith’e bakıyordu.

“Gel, kardeşim” dedi Meredith yüksek sesle ve sokak lambasının altına ilerledi. “Bu soğğun bizi durdurmasına izin vermeyeceğiz.”

Perdenin ardından Nina sahneye adımını attı. Üzerinde eski püskü bir gece elbisesi ve saçlarını örten bir eşarpla ellerini birbirine kavuşturmuş Meredith’e bakıyordu. “Sence bu Kara Şövalye mi?” diye bağırdı ve kalabalıktan bir kahkaha yükseldi. “Hava onun kötü büyümlü yüzünden mi böyle soğuk?”

“Hayır, hayır. Babamızı kaybettiğimiz için üşüyorum. Ne zaman bize dönecek?” Meredith elinin tersini alına bastırdı ve dramatik bir edayla iç çekti. “O arabalar bugünlerde her yerde. Kara Şövalye güç kazanıyor... İnsanlar gözlerimizin önünde dumana dönüşüp kayboluyor...”

Annesini tanımayan bir kadın kendini gerçekten tanıyabilir mi?

Meredith ve Nina Whitson çok farklı karakterde iki kız kardeştir. Biri çocuklarını yetiştirip aile işine sahip çıkar; öteki ise dünyayı gezip ünlü bir foto muhabir olur. Fakat çok sevdikleri babaları hastalanınca birbirlerine yabancılaşmış bu iki kadın kendilerini yine bir arada, şimdi bile kızlarına hiçbir avuntu vermeyen, aşırı mesafeli anneleri Anya'nın yanında bulur. Ölüm döşegindeki babaları onlardan bir söz vermelerini ister: Anya yıllar önce yaptığı gibi Rus masalını bir kez daha onlara anlatacaktır. Onlar da dinleyecektir, hem de bu sefer masalın hiç bahsedilmeyen sonuna kadar.

Bu masal daha önce duydukları hiçbir şeye benzemez. İki kız kardeş annelerinin geçmişlerinde, ailelerini tümüyle sarsacak ve tamamen değiştirecek bir sır öğrenecekleri, beklenmedik bir yolculuğa sürüklenirler.

“Okurlar, anne ve kızlar yakınlaştıkça hem gülmekten hem de ağlamaktan kendilerini alamayacaklar.”

Publishers Weekly

Çeviren: Gizem Balcılar

**45 DİLDE
30 MİLYON
OKUR**

